

РЕШЕНИЕ

№ 2840

гр. София, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 06.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1695** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.268, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. А. Ш. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.С., против Решение № ПИ-38/06.02.2023 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с която е оставена без разглеждане жалбата му срещу писмо изх.№ С230022-178-00101739/17.01.2023 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. по изп.дело №[ЕИК]/2022 г.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно поради противоречие с приложимите процесуални правила и несъответствие с материалния закон. Намира за неверни твърденията на административния орган за липса на изпратено съобщение за доброволно изпълнение. Настоява, че писмото съдържа в себе си отказ за прекратяване на производството по изпълнителното дело. Излага доводи за липса на изпълнително основание. Отправя към Съда молба да отмени решението и да прогласи за нищожно, а при условията на алтернативност – да отмени действието по образуване на производството по изп.дело №[ЕИК]/2022 г., като прекрати същото производство. В с.з. жалбоподателят чрез адв.С. поддържа жалбата, моли обжалваното действие да бъде прогласено за нищожно, респ. да бъде отменено като незаконосъобразно. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът чрез юк.Е. взема становище за неоснователност на жалбата, моли за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от надлежно упълномощен адвокат срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Обжалваното решение е надлежно връчено на жалбоподателя на 08.02.2023 г., видно от разпечатаното удостоверение за извършено връчване по електронен път (л.14), а жалбата е подадена на 13.02.2023 г., видно от положения вх.№ 94-С-61), поради което е спазен срокът по чл.268, ал.1 във вр.с чл.267, ал.2, т.6 ДОПК. Ето защо жалбата е процесуално допустима.

С ГДД по чл.50 от Закона за облагане доходите на физическите лица, подадена от жалбоподателя с вх.№ 225602203628969/12.09.2022 г., в част III – Данни за починалото лице, е посочен наследодателят на жалбоподателя А. С. Ш.; в част V – Изчисляване на данъка върху общата годишна данъчна основа, е деклариран дължим данък за довносяне в размер на 7 182 405,54 лв.; в част VI – Данни за наследниците, е деклариран дължим данък за довносяне в същия размер. Към ГДД са приложени удостоверение за наследници на А. С. Ш., препис-извлечение от акт за смърт и саморъчно завещание на същото физическо лице.

С писмо от 17.11.2022 г., изпратено на жалбоподателя по ел.поща, НАП е информирала последния, че образувано изп.дело №[ЕИК]/2022 г. за неплатени публични задължения, като в тази връзка той е поканен да заплати доброволно публичните се задължения заедно с лихвите, и е информиран за начина, по който може да стори това и как да провери актуалния размер на задълженията си. Жалбоподателят е информиран, че посоченото изп.дело срещу него се води от публичния изпълнител Н. И.. Жалбоподателят е уведомен за последиците и възможните действия по събирането на вземането, в случай че не изпълни доброволно своите задължения.

С молба вх.№ 94-С-14/09.01.2023 г. жалбоподателят чрез адв.С. е поискал от публичния изпълнител прекратяване на производството по изп.дело №[ЕИК]/2022 г., като се е позовал на отсъствие на изпълнително основание.

По тази молба публичният изпълнител изготвил до жалбоподателя писмо изх.№ С230022-178-00101739/17.01.2023 г., с което последният е уведомен, че публичният изпълнител към дирекция "Събиране" работи с установени изискуеми публични задължения, като същите се формират от офисите на НАП, обслужващи физическите лица по техен постоянен адрес. В тази връзка жалбоподателят е уведомен, че задълженията му са формирани в обслужващия го офис "М." на основание подадена ГДД по чл.50, ал.9 ЗОДФЛ и оттам са подадени данните към отговорния публичен изпълнител за събирането им.

Недоволен от така изготвения отговор на молбата му, жалбоподателят чрез адв.С. го е оспорил по административен ред с жалба вх.№ 94-С-61/23.01.2023 г. по описа на ТД на НАП-гр.С.. По така предприетото обжалване е постановено обжалваното пред Съда Решение № ПИ-38/06.02.2023 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което посочената жалба е оставена без разглеждане като недопустима. За да постанови решението си в прекратителната му част, решаващият орган е приел, че обжалваното писмо не е нито акт, нито действие на органа по изпълнението, което да подлежи на контрол и за жалбоподателя не е налице правен интерес от оспорването му.

Оспореното в настоящото производство решение е постановено от компетентен орган - Директор на ТД на НАП-гр.С., в кръга на предоставените му по закон правомощия и в предвидената от закона форма по чл.267, ал.2, т.6 ДОПК.

Решението е правилно.

По силата на чл.88, ал.1, т.3 АПК, разглеждан във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, жалбата се оставя без разглеждане, когато подателят няма интерес от обжалването. Хипотезата на цитираната разпоредба е изпълнена, защото писмото е изцяло с информативен характер. Това е видно от съдържанието му, с което на жалбоподателя принципно е разяснен механизмът на формиране на публичните задължения. В тази връзка данъчният длъжник е уведомен за начина, по който са формирани задълженията му в обслужващия го офис на НАП, като единствената конкретика в писмото е свързана с това, че задълженията се основават на подадена ГДД по чл.50, ал.9 ЗОДФЛ.

Писмото е с уведомителен характер, тъй като не съдържа волеизявление на административен орган да откаже прекратяване на изпълнителното дело, и с него не се засягат права, свободи и законни интереси на жалбоподателя, нито се създават задължения за него, въпреки обратните твърдения в жалбата. Поради това за жалбоподателя не е бил налице правен интерес да иска отмяна на несъществуващ отказ за прекратяване на изпълнителното дело.

Разпоредбите на чл.267, ал.1 и ал.2, т.6 ДОПК предвиждат, че решаващият орган разглежда жалбата въз основа на данните по преписката и представените от страните доказателства, като се произнася с решение, с което може да остави жалбата без разглеждане, когато подателят няма интерес от обжалването на действията на органа на принудителното изпълнение.

Правният интерес като абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата възниква тогава, когато административният акт има пряк правопроменящ, правопрекратяващ или правогасяващ ефект по отношение субективните права и законни интереси на жалбоподателя. Към момента на подаване на жалбата между страните не е съществувало административно правоотношение с очертан от закона предмет на регулиране, който да подлежи на защита по реда на административното обжалване. Това е така, защото, за да обоснове правен интерес от обжалване, подателят на жалбата следва да се позовава на съществуващо между него и органа на власт административно правоотношение, при което в резултат на действието му са засегнати или съществува реална опасност от засягане на негови лични права и законни интереси, каквото в случая не е налице. Обективното нарушаване или застрашаване на права е материално-правното основание, от което се поражда процесуалноправният интерес от съдебна защита. Такъв в случая не се установява.

Процесуалноправният интерес е инструментът за защита на засегнатите права и интереси, представляващи същността на материалноправния интерес, и съотношението е като средство към цел. Това е причината за изискването той да е налице към момента на оспорването - подаване на жалбата или искането за обявяване на нищожност. Процесуалноправният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той трябва да е личен – никой не може от свое име да търси съдебна защита на чужди права. Трябва да е и пряк, и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорвания или за които той поражда задължения. Обжалването е пътят за осъществяването на материалното право и в тази връзка за правоимащия следва да е налице основание да

поиска от решаващия орган да отмени акта, който го уврежда или би го увредил.

В случая писмото не разкрива белезите на административен акт поради липсата на инкорпорирано в него волеизявление за отказ за прекратяване на изпълнителното дело, което е лишило жалбоподателя от правен интерес относно оспорването му. Ето защо жалбата на С. А. Ш. правилно е била оставена без разглеждане.

В този смисъл Съдът намира за правилни изводите на решаващият орган в смисъла, че обжалваното писмо не е нито акт, нито действие на органа по изпълнението, което да подлежи на контрол. Липсата на формулиран изричен диспозитив за отказ за прекратяване на изпълнителното дело води до извода, че в случая не става въпрос за действие по изпълнението, нито е основание за предприемане на действие по принудително изпълнение на публичното задължение. Последното, както правилно е изтъкнал Директорът на ТД на НАП, може да се реализира едва след изпращане на съобщение за доброволно изпълнение.

Неоснователна е поддържаната от жалбоподателя теза, че е налице изпратено до него съобщение за доброволно изпълнение. Писмото от 17.11.2022 г., изпратено на жалбоподателя по ел.поща, не представлява СДИ по смисъла на чл.221 ДОПК. Внимателният прочит на същото разкрива белезите на действие за доброволно изпълнение по чл.182 от кодекса. Това е така, защото с него жалбоподателят е информиран за образуваното изп.дело, поканен е да заплати доброволно публичните се задължения и е уведомен за последиците и възможните действия по събирането на вземането, в случай че не изпълни доброволно своите задължения. Тези характеристики на електронното писмо в пълнота разкриват хипотезата на чл.182, ал.2, т.1 ДОПК. В този ред на мисли и историческото тълкуване на чл.182, преди изменението на заглавието му (ДВ, бр.94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.), недвусмислено сочи, че то следва да се приеме единствено за покана за доброволно изпълнение, но не и за СДИ.

Не може да бъде уважено отправеното към Съда искане за отмяна на действието по образуване на производството по изп.дело №[ЕИК]/2022 г., тъй като същото производство вече е било образувано към момента на отправяне на процесното писмо. В чл.220, ал.1 ДОПК е предвидено, че когато публичното вземане не бъде платено в срок, изпълнителното производство се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния взыскател. Точно това е сторено в случая, но назад във времето и в никакъв случай не с обжалваното пред решаващия орган писмо. Нещо повече: с писмото именно е дадено разяснение за механизма, по който публичният взыскател и отправил заявлението до публичния изпълнител.

По оплакването за липса на образувано изпълнително дело поради неиздаване на разпореждане за това, Съдът намира следното:

По силата на чл.226, ал.1 ДОПК, озаглавена "Актове, издавани от публичния изпълнител", в изпълнение на правомощията си публичният изпълнител издава постановления и разпореждания. ДОПК предписва кога се издават разпореждания, като това се прави в изрично разписани случаи – напр. чл.205, чл.211, чл.217, чл.222, чл.222а, чл.225, чл.228, чл.229, чл.232. За образуването на изп.дело не е предвидено издаване на разпореждане. Доколкото изпълнителното дело е начин за събиране на неплатените в срока за доброволно изпълнение публични задължения, то се счита за образувано с издаването на съобщение за доброволно изпълнение. След като го получи, данъчният длъжник има на разположение 7 дни, за да плати дълга си

доброволно - това е т.нар. срок за доброволно изпълнение. В Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС по тълк.дело № 8/2019 г. е отбелязано, че образуването на изпълнителното дело е първото действие, по силата на което се инициира производство по принудително изпълнение срещу длъжника. То е действие, свързано с подготовката на изпълнението. След образуването по чл.220, ал.1 ДОПК на делото се предприемат подготвящи действия, част от които са технически по своя характер. Това е моментът, в който се определят въз основа на постъпилото искане: 1. наличието или липсата на изпълнително основание, 2. видът на публичното вземане; 3. размерът на публичното вземане; 4. длъжникът, срещу който ще се насочи изпълнението. При образуването на изпълнителното производство не е налице извършване на конкретно същинско действие по изпълнение. Налице е само привеждане в състояние на висящност на изпълнителното производство, което предпоставя бъдещо осъществяване на принудителното изпълнение, без самото то да представлява такава.

Най-сетне Съдът взе предвид и нормата на чл.197, ал.4 ДОПК, която му дава правомощия при несъществуване на изпълнително основание, но тя се отнася за обжалване на постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки, не и при обжалване на решение по чл.268 от кодекса. Всички изложени в жалбата съображения за липса на изпълнително основание не са предмет на настоящия съдебен процес.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че в случай, че се твърди недължимост на дълга поради липса на изпълнително основание, жалбоподателят разполага с правната възможност да поиска прекратяване на изпълнителното производство, при хипотезата на чл.225, ал.1, т.2 ДОПК. Актът, постановен в хода на това производство ще подлежи на административен и съдебен контрол.

Предвид изхода на спора, на основание чл.143, ал.4 АПК във вр.с чл.78, ал.8 ГПК във вр.с § 2 от ДР на ДОПК, в полза на ТД на НАП-гр.С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.268 от ДОПК и чл.143, ал.4 АПК във вр.с чл.78, ал.8 ГПК във вр.с § 2 от ДР на ДОПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № ПИ-38/06.02.2023 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с която е оставена без разглеждане жалбата на С. А. Ш. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], против Решение му срещу писмо изх.№ С230022-178-00101739/17.01.2023 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. по изп.дело №[ЕИК]/2022 г. ОСЪЖДА С. А. Ш. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Определението е окончателно.

СЪДИЯ: